

Nye virkeligheder kalder på nye metoder

Genbesøg i den antropologiske værktøjskasse

Af Marie Kolling, Line Dalsgård & Janne Flora

Metode? Håndværk? Kan man overhovedet sige, at antropologien har en metode eller et håndværk? Gør en antropolog ikke bare sådan lidt af hvert, og hvad der behøves, på *gefühl* –

og med stor menneskelig takt? Set udefra ser det måske sådan ud. Og det er sandt, at en stor del af det antropologiske håndværk består i at kunne lytte, være nysgerrig og som en kamæleon tilpasse sig de skiftende omgivelser. Men det er ikke sandt, at der ingen metode, eller rettere metoder, er i denne observerende fleksibilitet.

Når antropologer tager på feltarbejde, er det med en værktøjskasse, der indeholder en bred vifte af metoder, under armen. De tages i brug alt efter projektets formål, den pågældende felt, antropologens særlige kompetencer (eller antropologernes, hvis man arbejder i et team), tidsrammen for projektet samt andre forhold. Som antropologer må vi ofte interviewe, deltage og observere på én og samme tid. Vi må have en udvidet opmærksomhed på andre, mens vi reflekterer over vores egen position og måske bruger os selv som informant. Kropslig erfaring og følelsesmæssige indsigter er også en del af det stof, god etnografi laves af. Vi skal tale og lytte, vi skal være med og være på. Vi kan tage billeder med, for og af mennesker og bruge billederne i vores vidensproduktion. Vi kan måle op, tegne ned, og regne ud. Og meget mere. Nye værktøjer kommer hele tiden til. Men måske trænger vi til lidt overblik?

Ideen til dette temanummer om metoder opstod ud fra et ønske om at genbesøge gamle og nye værktøjer i den antropologiske værktøjskasse, teste deres anvendelighed og byde op til refleksion over kassens nuværende indhold. Man har måske en yndlingshammer, som ligger særligt godt i hånden. En rørtang, som viser sig nyttig i de mest fastlåste situationer og en lup, der kommer til sin ret overfor de mindste detaljer. Måske er der brug for at tilføje

nye redskaber til næste feltarbejde? Værktøjskassen skal jo som bekendt tilpasses i takt med, at feltarbejdet ændrer sig – hvor vi arbejder, med hvem, for hvem og med hvilket formål. I dag spænder antropologers arbejde bredt, og felten er ikke længere (hvis den nogensinde har været det) en entydig størrelse. Det reflekterer dette temanummer både i metoderne, der diskuteres, hvem projekterne handler om samt rammerne for projekterne – fra antropologisk aktionsforskning om patientforløb i samarbejde med en hospitalsledelse til indadskuende mikrofænomenologisk grundforskning i kærlighed på tværs af religiøse traditioner.

Gennem tiden har antropologien hovedsageligt haft til formål at beskrive og forklare. I en etnografisk grundbog fra 1980 skriver forfatterne Kirsten Hastrup og Jan Ovesen f. eks. om etnografien som videnskab, at: “Det er etnografens opgave at beskrive, fortolke, og forklare menneskelige kultur- og samfundsforhold over hele kloden.” Men i dag er der et stigende ønske fra antropologer og til antropologer om aktivt at engagere sig og bidrage til løsninger af aktuelle samfundsudfordringer og samarbejder om at skabe forandring. Således inkluderer antropologers arbejdsliv i dag konsulentansættelser i offentligt og privat regi, som sætter nye rammer for feltarbejde og antropologisk vidensproduktion. Opdragsgivers interesser kan have stor indflydelse på, hvordan projekter formuleres og udføres. Samtidig er projekter inden for forskningsverdenen underlagt en stigende politisering fra offentlige og private bevillingsgivere, der tildele forskningsmidler ud fra en prioritering af de videnskabelige discipliner og de forskningsemner og sågar geografiske regioner, de vurderer relevante at forske i. Indgangen til 2020'erne og udbruddet af

Covid-19 pandemien accelererede vores oplevelse af verden i forandring. Den globale pandemi, klimaforandringer, nye digitale virkeligheder og debatter om afkolonisering, racisme og sexismen stiller nye krav til antropologers ageren i felten. Som når vi i klimakrisens navn opfordres til at flyve mindre, når Covid-19 lukker samfund ned og det sociale liv leves online, eller når der rejses kritik af magtbalancen i projekter ledet af forskere fra højindkomstlande. Hvem bør ‘indsamle’ data i lavindkomstlande? Spørgsmålet leder videre til det endnu større spørgsmål: hvem er forskningen egentlig til gavn for? Kritik af den antropologiske praksis såvel som behovet for at tilpasse vores praksis den foranderlige verden, vi undersøger, har alle dage været en præmis. Endnu en gang giver den anledning til selvrefleksion og danner afsæt for kreativ tænkning og udvikling af nye metoder.

Det diskuterer Viktor Baskin i interviewartiklen, der udkommer digitalt i forlængelse af dette trykte temanummer om metoder, hvor hun fortæller om sin antropologiske forskning og sin brug af visuelle metoder. Afkolonisering er omdrejningspunktet for hele Baskins praksis, hvorfor hun hele tiden tilpasser og udvikler metoderne, så de foregår på samarbejdspartneres præmisser, og så forskningen også er meningsfuld for dem. Baskins refleksioner over egen praksis minder os med al ønskelig tydelighed om, at etiske overvejelser må gå forud for metodevalg og være i konstant dialog med antropologens metodiske overvejelser. De ændrede vilkår for feltarbejde i disse år forstærker behovet for etisk refleksion over egen ageren i felten, repræsentationen af felten og måder at organisere feltarbejdet på.

I dette temanummer er det imidlertid metoderne, der er i fokus. Alt for ofte bliver

de konkrete metoder trængt i baggrunden og forsvinder i formuleringer som “dette studie er baseret på antropologisk feltarbejde i ... om ...”, hvorpå man går hurtigt videre til en fyldig introduktion til felten, konteksten og så analysen. Og det på trods af, at vi antropologer ofte bryster os af – ja netop! – vores metoder. Dermed går vi glip af indsigt i håndværket, der ligger til grund for resultaterne. Det antropologiske feltarbejde rummer naturligvis andet og mere end metoder. Det rummer også en analytisk praksis og en teoretisk ambition, som Kirsten Hastrup skriver i grundbogen *Ind i Verden*. Det er tydeligt i artiklerne i dette temanummer. For selvom de metodiske diskussioner er i centrum, kan de aldrig helt løsrives fra de analytiske indsigter, de generer. Men hvor man i præsentationen af den færdige analyse ser tilbage på metoderne, har vi her bestræbt os på at se fra metoderne og frem. Hvad gjorde antropologen i felten, og hvilke konsekvenser fik det for det videre arbejde?

I resten af denne indledning vil vi samle op på de problematikker, som artiklerne tager fat på. Vi vil også diskutere nogle af de aspekter, som artiklerne ikke direkte kommer ind på, men som ligger som baggrund for deres fokus. Vores håb er, at forsoget på overblik kan stimulere refleksion, og måske også kritik, og føre os alle videre.

Relationer

Relationer er overalt, og antropologer finder dem overalt. Fordi vi leder efter dem, og fordi vores undersøgelsesfelt, det sociale, er gjort af dem. Siden begyndelsen har antropologer taget udgangspunkt i det sociale og identificeret samfundets grundsten, slægtskabet. Malinowski viste som bekendt også i *Argonauts of the Western Pacific* (1922), hvordan udvekslingen af

tilsyneladende ubetydelige genstande over lange distancer til havs kunne forstås som et socialt fænomen. Udvekslingen handlede ikke om genstandene i sig selv, men om de relationer og hierarkier, der blev etableret og forhandlet igennem den, og som var vigtige for opbygningen og vedligeholdelsen af social status og politisk autoritet. I *Relations* (2020) skriver Marilyn Strathern ligefrem, at faget har set en fundamental sandhed i menneskers kapacitet til at relatere til hinanden: “Social life is what goes on between them”.

Den analytiske grænse mellem det menneskelige og det ikke-menneskelige er i opløsning i disse år, og dermed også de grænser vi traditionelt har sat op for antropologiens rækkevidde. Det antropologiske undersøgelsesfelt omfatter i dag også relationer mellem mennesker og det mere-end-menneskelige, og dyr, planter, sten, ånder og robotter må inddrages som aktører med egne perspektiver. Blandt andre Heather Swanson har udfordret faget ved at spørge, hvordan vi kan studere ikke-mennesker – som mikrober, oceanstrømme, ellers i hendes tilfælde laks – med metoder, som retter sig mod mennesker? I sin artikel fra i år om “Metoder for en flerartsantropologi” argumenterer hun for, at vi må udvide den antropologiske værktøjskasse med nye observationspraksisser med inspiration fra naturvidenskabelige metoder for at kunne forstå de flerartslige forhold, mennesket indgår i. Også i digitale verdner, på sociale medier og digitale besked-apps, ja, selv i *Virtual Reality*-genererede virkeligheder må vi finde måder at studere relationer mellem *gamere*, *Avatars*, og mellem brugere, der både kan være fuldstændigt fremmede for hinanden eller nære slægtninge.

Dette temanummer omhandler også relationer, både som genstandsfelter og som

det “stof” vores feltarbejder udfoldes i, og som vores analyser frembringer. Relationer er dynamiske og altid i bevægelse. De danner grobund for fællesskaber, men kan også være konfliktfyldte og destruktive. De opstår, hvor man mindst venter dem, og altid i samspil med de ændringer, vores samfund undergår. Antropologer må skærpe både blik og metoder for at følge med. Vores forståelse af, hvad relationer er, og vores metoder til at undersøge dem testes og udfordres af teknologiske udviklinger, af faglige diskussioner, og ikke mindst af de relationer, vi indgår i på feltarbejde.

Helt lavpraktisk, men både etisk og politisk vigtigt, giver dette anledning til at spørge, hvordan vi beskriver de relationer, vi indgår i som forskere eller praktikere. Giver det stadig mening at tale om “informanter”, når vi beskriver de mennesker, vi møder i felten? Det engelske ord *interlocutors* (samtalepartnere), som i nogen tid har været en populær erstatning, virker heller ikke tilstrækkeligt, da vores relationerne består af så meget mere end samtaler. Bør vi ikke hellere tænke dem som samarbejdspartnere, fordi de ofte har stor indflydelse på forskningsprocessen, og måske i nogle tilfælde er vores medforfattere?

Der knytter sig en vis uro til problematikken. Er begrebet “informant” i virkeligheden rammende, men bare ikke politisk korrekt? Med andre ord: udnytter vi stadig folk uden at indvie dem i de projekter, de er del af? I *My Life as a Spy* beskriver antropologen Katherine Verdery, hvordan hun under feltarbejde i det kommunistiske Rumænien i perioden 1973-88 blev overvåget som mulig spion, fordi alt, hvad hun foretog sig, pegede i den retning. Verdery opdagede først dette, da hun senere fik adgang til det hemmelige politiske arkiver. Hun spørger på den baggrund, hvorfor antro-

pologi ikke er spionage, og svarer selv, at forskellen ligger i måden, man er engageret på. Antropologen sætter sig selv på spil i bestræbelsen på at erfare med hele sin væren og i en konstant refleksion over det, hun oplever. Den konklusion forpligter. Og vækker eftertanke.

Omvendt kan vi også spørge, hvordan vi selv ses af folk i felten? Nogle af Verderys informanter af rapporterede til det hemmelige politi. Andre af dem følte sig selv udsatte som genstande for hendes interesse. Er vi stadig for blinde overfor, at de mennesker vi møder har egne hensyn at tage? For nogle er vi måske en fortrolig samtalepartner, der kan lytte til sorger, drømme og bekymringer, der ellers ikke kan italesætte. For andre kan vi være talerør eller oversættere af politiske bekymringer eller social indignation. Og nogle gange er vi ligestillede professionelle med en lidt anderledes tilgang og indsigt, som kan udnyttes i det omfang, vores antropologiske indforståethed overhovedet er forståelig. Forholdet feltarbejder-informanter er ikke længe-entydigt gældende, så meget kan man i hvert fald konstatere.

Samtidig er det i relationerne, at den antropologiske viden og mening skabes. Blot det at være sammen med eller lytte intenst til et andet menneske, uden at nedskrive noter eller stille på forhånd udmålte spørgsmål, kan have metodisk formål og fordel i sig selv. Da for eksempel Line Dalsgård og filosofen Anne Marie Pahuus i 2007 undersøgte, hvad der gav mening i arbejdslivet på virksomhederne Systematic og BDO Scanrevision, kunne de fortælle virksomhederne, at mening for en ansat opstår, når nogen lytter til vedkommendes fortællinger om hendes eller hans arbejde og stiller interesserede spørgsmål. Den antropologiske metode skaber altså ændringer her og nu, samtidig med at antropolo-

gen skaber viden. I dette nummer ses dette måske tydeligst i artiklen af Trine Laura Overgaard Hasle og Kirsten Engholm Jensen om borgerdesign og i artiklen af Iben Duvald om koblingen mellem antropologi og aktionsforskning. I begge artikler er hensigten at skabe forandring og forbedringer, ikke blot som endemål, men også undervejs i processen ved intentionelt at aktivere anderledes relationer mellem antropolog og medforskere (som i Duvalds artikel) og mellem antropolog og borgere (som hos Hasle og Engholm).

Digitale medier og teknologier som sted for relationer og medium for etnografisk feltarbejde er i den seneste tids Covid-19-nedlukninger blevet hyper-aktuelt. For manges vedkommende er klassisk etnografisk feltarbejde blevet umuliggjort, og vi er i stedet blevet tvunget til at anerkende, hvor meget liv der leves online og med digitale medier. Vi må som antropologer tænke disse steder med, ikke som separate sfærer, men som en del af vores felter, som Maj Hedegaard Heiselberg viser i sin artikel om feltarbejde blandt danske tykaktivister og tykpositive instagrammere. Heiselbergs feltarbejde krævede antropologens tilstedeværelse online såvel som offline for at forstå sammenhængen mellem det levede liv på og uden for skærmen og de såkaldte cirkulære flows af relationer, som felten bestod af. Jens Børdings studie af skotske paganister, som mødes online, men som samtidig forsøger at påvirke et politisk valgresultat i Westminster, understreger også vigtigheden af at deltage på digitale platforme. Laura Lynggaard Nielsens og Signe Helbo Gregers Sørensens artikel viser dog også, hvordan brugen af en app som metodisk værktøj i deres udforskning af livet i træhuse alligevel havde sine begrænsninger – ikke mindst i etableringen af relationer mellem antropo-

log og informanter (dette ord igen!). Således må vi afprøve og justere vores metodiske værktøjer.

Hastighed

Antropologiske feltarbejder har ofte været langvarige. Der er aspekter af livet, som det tager tid at indfange, fordi de udfolder sig over tid, eller fordi de skal fanges i specifikke situationer, som man ikke kan presse frem. Det kan tage tid at gennemskue, hvad der egentlig er på spil; at lære nye mennesker at kende, at få adgang til at indgå i nye fællesskaber, at skabe tillid, at gennemskue hierarkier og konflikter i disse fællesskaber, at forstå indforståede kommentarer og humor, at tale et nyt sprog eller benytte tekniske termer. Tid, tid, tid. Den tid, som kræves, er også antropologens egen biografiske tid i og med, at hun ofte selv er et vigtigt redskab i værktøjskassen. Kirsten Hastrup har skrevet om at være sin egen informant, men ofte er det ikke kun som informant, at antropologens subjekt indgår. Som Linda Ann Rebhun har skrevet i sin monografi om kærlighed i Brasilien, *The Heart is Unknown Country*, så formes ens undersøgelse grundlæggende af de steder, man besøger, ens reaktioner på ens oplevelser, og de relationer, man formår at indgå i.

I artiklerne fra henholdsvis Ben Dixon om autoetnografi og *highlining* og Mette Toft Rønberg og Mikka Nielsen om at indfange psykisk lidelse i empiriens poetiske og metaforiske elementer kommer relationerne i felten tydeligt i fokus. Her er det spørgsmålet om, hvordan man forstår andres kropslige erfaring, der undersøges. Af begge artikler fremgår det, at man må være villig til at involvere sin egen erfaring i undersøgelsen, om det så er for at følge den andens spring i tid, eller om det er for

at stå på en line højt over en afgrund uden at ane, hvordan og hvorvidt man kommer videre og mærke frygten for det uvisse på egen krop. Antropologens subjektive tid er her tæt viklet ind i feltens.

Ethvert feltarbejde kræver en vis portion af indlevelse og medfølelse, og visse feltarbejder kræver, at antropologen i særlig grad sætter tempoet ned og skruer op for empatien, for at give plads til folks indre liv og følelser. I artiklen om mikrofænomnologiske interviews af Christian Suhr, Katrin Heimann og Hanne Bess Boelsbjerg lærer vi om en metode, hvor et øjeblik kan tage en time at udforske, fordi tilbageblikket på en hændelse foretages i så langsomt et tempo, at den interviewede kan mærke efter og smage på ordene, før noget lægges fast i sproget. Denne type interviews tillader ifølge forfatterne større introspektion og eftertanke. Forfatterne foreslår, at man interviewer personen om dennes oplevelse over flere gange. Til gengæld tager interviewet højst et par timer, og det kan dermed blive en form for hurtig langsommelighed, som kan passes ind i de arbejdsvilkår, vi har i dag. Tid skal naturligvis ikke være rationalet for at bruge metoden, men det er en god pointe at have med i denne sammenhæng. Man kan skynde sig langsomt.

I sine bøger om antropologisk feltarbejde fra 1994, 2005 og 2008 funderer antropologen Harry F. Wolcott over feltarbejdets tid. Han skriver blandt andet, at ved man, hvad man vil finde ud af, så er feltarbejde ikke den mest effektive og hurtigste metode at benytte sig af. Og det er sandt. Feltarbejdet er tidskrævende og kan trække store vekslere på antropologen som person. Men det er også altid kontekstuel rigt og kan være vejen til de gode spørgsmål, som ingen tidligere har fundet på at stille. Feltarbejdet er mere end summen af de benyttede metoder, ligesom analysen er mere end kategorisering og afrapportering af data. Feltarbejdet spejler livet og får de paradokser og tvetydigheder med, som udfordrer tanken. Netop af denne grund, mener Wolcott, må det forsvares mod nutidens omsiggribende, angstfyldte stræben efter yderligere effektivitet.

Vel, så meget for nostalgien og de gode grunde til at arbejde langsomt undersøgende. Hvorfor ikke indrømme, at hastighed også kan gøre ting sjovere? Man kan nå at svare på udfordringer i samtiden, hvis man rykker hurtigere. Man kan bidrage til at løse presserende spørgsmål. Og ikke mindst: man kan skaffe sig et job på et arbejdsmarked, hvor alt helst skal leveres straks. Desuden er det en gammelkendt sandhed, at førstehåndsindtryk kan være afslørende og udmærket kan bruges som afsæt for en teoretisk inspireret refleksion, som kan være nyttig for ens samarbejdspartnere. Især hvis man lader dem tage del i refleksionen.

Flere af artiklerne i dette nummer viser også, at metoder som f.eks. fokusgrupper og borgerdesign kan være nyttige, hvor den klassiske deltagerobservation er umulig. Lars Richard Rasmussens artikel viser, hvordan man i fokusgrupper, bredt forstået som et koncentreret, semistruktureret gruppeinterview, med fordel også kan arbejde med følelser og sanser. Rasmussen har selv gjort dette i studier af fødevarer, collagen eller elektricitet. I Julie

Nynne Bunes artikel om forumteater udfolder hun, hvordan deltagere og antropolog indgår i et fælles eksperiment om at skabe ny viden og udfordre de tunge stereotyper, der præger de politiserede debatter om flygtninge. Metoden tager ikke tid. Den første viden opstår i teatersamarbejdet og ville kunne bruges umiddelbart. Naturligvis tager det tid siden at skrive de analytiske indsigter sammen, som udgør Bunes ph.d.-afhandling. Men i sig selv kaster eksperimentet nyttig viden af sig, som kan bruges i en sammenhæng, hvor indsigt i familieproblematikker og psykologiske tematikker skal bruges her og nu. Og vigtigst af alt, ligesom i fokusgrupper, aktionsforskning og borgerdesign har deltagerne medejerskab over den viden, som produceres, og vil kunne udfordre og bidrage til dens videre brug.

Spørgsmålet om tid indgår også i *Post-it kvalme. Anonyme antropologer taler ud*. Her møder læseren Josefine, Jørgen og Ingeborg, som har studeret antropologi sammen, men som nu sidder med hvert deres job og er konfronteret med den måde, antropologiske metoder opfattes på af andre. De indgår i sammenhænge, hvor medejerskab oversættes til *post-its*, som ikke læses eller bruges yderligere. Mellem snak om chokolade og strikkeuld taler de om den antropologiske metode som et *quick fix*, om fordelene ved at slippe for langstrakte feltarbejder og om antropologens mulighed for at forudsige fremtiden.

Et fag i tiden

Temanummeret viser bredden i den antropologiske værktøjskasse i dag, og hvordan nye virkeligheder og nye rammer for feltarbejdet giver anledning til antropologiske projekter, der byder ind med nye, eller i hvert fald mindre veletablerede metoder

til den antropologiske værktøjskasse. Artiklen om Virtual Reality som både felt og metode sprænger i den grad rammerne og viser, hvordan feltarbejde kan gøres på mange forskellige måder og derved udforske forskellige 'ukendtheder'. I dette bidrag af Astrid Oberborbeck Andersen, Maja Hojer Bruun, og Adrienne Mannov får vi indsigt i, hvordan de tre antropologer udviklede en virtuel verden i samarbejde med andre fagfolk og udførte et metodisk eksperiment for at undersøge fremtidsscenerier i en endnu ikke eksisterende verden. Mere specifikt ville de undersøge, hvordan intelligente systemer, der optimerer elforbrug og samtidig beskytter vores data, kan påvirke fremtidigt socialt liv. Også i artiklen om arkitekturantropologi af Johanne Mose Krämer Entwistle og Mia Kruse Rasmussen lærer vi om antropologers tværfaglige og eksperimentelle arbejde med at konstruere verden på en ny og meningsfuld måde. I artiklen beskriver forfatterne, hvordan den friktion, der opstår i mødet mellem forskellige tilgange i et tværfagligt samarbejde, skaber nye lag af indsigter og højner kvaliteten af arbejdet, som i deres tilfælde handler om at skabe bedre og mere bæredygtigt byggeri.

Vi håber, at læsningen af denne og alle de andre artikler i temanummeret inspirer til at afprøve metoder, man ikke før har taget i brug. Vi har her i introduktionen reflekteret over de forandringer, som præger faget i disse år, især de ændrede relationer vi indgår i og studerer, og de ændrede tidsforhold vi er underlagt, fordi faget (heldigvis) er blevet et fag i tiden – ikke udenfor.

Med til det sidste hører, at nutiden er fuld af udfordringer, og at fremtiden ser ud til at ville blive det i endnu højere grad. Spørgsmål om etik og politisk indflydelse fylder for lidt i dette temanummer, selv om vi – især i spørgsmålet om relationer i fel-

ten – har berørt mulighederne for at agere anderledes i verden som antropolog. Men vi må slutte her og lade dette temanummer være, hvad det er: et midlertidigt stop for at gøre status.

Tilbage er bare at endnu engang at huske på, at uanset relationerne, den tid vi lever i og har til rådighed, og de udfordringer vi står overfor, så gælder det som altid, at de metoder, vi vælger at benytte, ikke kun bør besvare et "hvordan". Et "hvorfor" – analytisk og etisk – må altid tænkes ind.

God fornøjelse med læsningen!

Forslag til videre læsning

Chisomo Kalinga (2019) "Caught between a rock and a hard place: navigating global research partnerships in the global South as an indigenous researcher". *Journal of African Cultural Studies* 31:3, 270-272.

David Mwambari. (2019) "Local Positionality in the Production of Knowledge in Northern Uganda". *International Journal of Qualitative Methods* 18, 1-12.

Heather Swanson (2021): "Metoder for en flerartsantropologi". *Tidsskriftet Antropologi* 83, 131-54.

Om forfatterne

Marie Kolling er ph.d. i antropologi og seniorforsker ved Dansk Institut for Internationale Studier. Hun er specialiseret i brasilianske forhold og økonomisk og urban antropologi. Hun er medforfatter til bøgerne "Latinamerika Nu" (2021, Ræsons Forlag) og "Who's cashing In? Contemporary Perspectives on New Monies and Global Cashlessness" (2020, Berghahn Books).

Anne Line Dalsgård er lektor på Afdeling for Antropologi, Aarhus Universitet. Hun har i mange år udført feltarbejde i Brasilien og har de senere år også forsket i læsningen og skrivning af skønlitteratur i en dansk sammenhæng.

Janne Flora er lektor på Afdeling for Antropologi, Aarhus Universitet. Hun har forsket i Grønland i adskillige år, og har bl.a. udgivet bogen "Wandering Spirits: Loneliness and longing in Greenland" (2019, The University of Chicago Press). Hun er medlem af redaktionen på *Jordens Folk* og medlem af Bestyrelsen i Dansk Etnografisk Forening.